

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/59/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118204108
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5118204108.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcov: 2a/ A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XXX/X, G. F., 2b/ H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, G. F., 2c/ F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, G. F., 3/ K. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX L., 4/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., žalobcovia 3/ a 4/ právne zastúpení: JUDr. Zuzana Jankoviechová, advokátka so sídlom K. C. M. XXX/XX, XXX XX G. I., 5a/ A. G., C. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX, 5b/ F. I., C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX, XX/ H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX, 5d/ G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, 5e/ A. O., C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX, 5f/ J. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX, 5g/ J. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. B. XXX, 5h/ K. C., C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. P. XXXX/XX,, proti žalovanému: Q. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX, XXX XX M., o určenie dedičského práva v prospech zákonných dedičov, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 2C/11/2018 - 103 zo dňa 08. februára 2024 , takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v druhom výroku o trovách konania m e n í tak, že žalovanému p r i z n á v a voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Vo zvyšku zostáva uznesenie súdu prvej inštancie n e d o t k n u t é .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) prvým výrokom konanie zastavil a druhým výrokom žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že pôvodní žalobcovia podaním doručeným okresnému súdu dňa 03.08.2018 vzali žalobu na začatie konania späť v celom rozsahu, súd konanie v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zastavil.

1.2. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 CSP, v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 a 2 CSP. Okresný súd konštatoval, že procesné zavinenie na zastavení konania bolo na strane žalobcov, nakoľko zobrali žalobu voči žalovanému v celom rozsahu späť. Nárok na náhradu trov konania by tak prináležal žalovanému. Vzhľadom k tomu že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil, súd o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (týmto súd rozhodol o nároku a zároveň o výške trov konania).

2. Proti druhému výroku uznesenia okresného súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil tak, že žalovanému prizná voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, a žalovanému prizná voči žalobcom 2a/ až 5h/ aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 2C/11/2018-103 zo dňa 08. 02. 2024 v druhom výroku zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z nesprávnych skutkových zistení uvedených v súdnom spise a nesprávne právne posúdil nárok žalovaného na náhradu trov konania.

2.2. S argumentáciou súdu prvej inštancie smerujúcou k jeho záveru, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil, a z týchto dôvodov žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, žalovaný nesúhlasil. Žalovaný v uvedenom smere poukázal na skutočnosť, že v konaní bol zastúpený právnym zástupcom - advokátkou J. M. B. na základe plnomocenstva, ktoré jej žalovaný udelil dňa 13.06.2018, a ktoré následne bolo súdu predložené spolu s vyjadrením (podanie žalovaného zo dňa 25. 6. 2018 vo veci samej). Ďalej právny zástupca podal súdu dňa 27.06.2018 podanie - „Vyjadrenie sa žalovaného k žalobe“ zo dňa 25.06.2018, v ktorom sa vyjadril k žalobe žalobcov. Z uvedeného možno konštatovať, že žalovanému preukázateľne, minimálne za dva vykonané úkony jeho právneho zástupcu, vznikli odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s bránením svojho práva v predmetnom konaní (§ 251 CSP).

2.3. Žalovaný považoval napadnuté rozhodnutie za nesprávne aj z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď mu nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že si neuplatnil nárok na ich náhradu. Podľa žalovaného z ustanovenia § 262 ods. 1 CSP explicitne vyplýva, že súd o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu. V závere odvolania žalovaný uviedol, že mu ani nebola daná možnosť uplatniť si nárok na náhradu trov konania, keďže o späťvzati žaloby žalobcami sa dozvedel až z uvedeného napadnutého rozhodnutia.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia 3/ a 4/. Vo vyjadrení spoločne uviedli, že sa v celom rozsahu stotožnili s právnou argumentáciou a závermi súdu prvej inštancie, ktoré sa týkali odôvodnenia napadnutého uznesenia, tieto považovali za vecne správne, presvedčivé a zákonné, nakoľko súd prvej inštancie správne právne posúdil daný prípad vychádzajúc z ustanovenia § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, keď žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si v konaní žiadne trovy konania neuplatnil, a preto mal súd prvej inštancie zato, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

3.1. Ďalej uviedli, že podľa CSP o náhrade trov konania súd rozhoduje ex offo, bez návrhu, avšak v zmysle platnej právnej úpravy bolo však zodpovednosťou strany, ktorej by mal byť nárok na náhradu trov konania priznaný, aby uvedené trovy boli zrejme priamo zo súdneho spisu. Bolo teda na uvedenej strane, aby si ustrážila ešte pred vydaním uznesenia podľa § 262 ods. 2 CSP, že všetky jej výdavky, ktoré možno považovať za trovy konania, boli v súdnom spise riadne preukázané, čo v danom prípade absentovalo, nakoľko žalovaný, ktorý bol právne zastúpený advokátom, doručil dňa 25.06.2018 súdu prvej inštancie vyjadrenie k žalobe, ktoré však neobsahovalo žiadnu špecifikáciu trov konania a dokonca ani zmienku o tom, že si žalovaný uplatňoval voči žalobcom v danom konaní náhradu trov konania. K námietke žalovaného, že mu nebola daná ani možnosť si nárok na náhradu trov konania uplatniť, keďže o späťvzati žaloby sa dozvedel až z uvedeného napadnutého rozhodnutia, žalobcovia 3/, 4/ uviedli, že právny zástupca žalovaného mal možnosť prístupu do elektronického súdneho spisu, z ktorého sa mohol o uvedenej skutočnosti dozvedieť v čase, keď žalobcovia uvedené podanie súdu adresovali, resp. doručili.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcov 2/ a 3/ vyjadril tak, že v prvom rade uviedol, že zotrváva na svojom odvolaní. Ďalej mal za to, že žalobcovia nezobrali žalobu späť pre správanie žalovaného, prípadne z iných mimoriadnych objektívnych okolností či dôvodov hodných osobitného zreteľa, ale žalobcov viedli k späťvzatiu žaloby ich subjektívne pohnútky, ktoré nezbavili žalobcov procesnej zodpovednosti na zastavení konania, a teda žalobcovia boli tou stranou sporu, ktorá bola povinná znášať trovy žalovaného.

4.1. Žalovaný ďalej uviedol, že vzhľadom na jasnú a obligatórnu právnu úpravu v CSP týkajúcu sa rozhodovania o náhrade, ktorá neobsahovala povinnosť uplatňovania si nároku na náhradu trov konania, nebola dôvodná argumentácia žalobcov 3/ a 4/, ktorou tvrdili, že žalovaný sa vo svojom vyjadrení zo dňa 25.06. 2018 nezmienil o tom, že si uplatňoval nárok na náhradu trov konania. Taktiež žalovaný poukázal na to, že nebol namiesto ani argument žalobcov 3/ a 4/, že vo svojom vyjadrení k žalobe nešpecifikoval trovy konania. Žalovaný zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia CSP alebo iného právneho predpisu nevyplývalo, že žalovaný mal špecifikovať svoje výdavky v písomnom podaní, ústnom prednese alebo pri každom procesnom úkone v konaní. Argument žalobcov 3/ a 4/, že žalovaný o späťvzatí žaloby sa mohol dozvedieť v čase, keď žalobcovia doručili podanie súdu (03.08.2018)

z elektronického súdneho spisu, podľa žalovaného bolo absolútne irelevantným argumentom vo vzťahu k nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí procesne zaviniли zastavenie konania. K uvedenej argumentácii žalobcov 3/ a 4/ žalovaný opäť poukázal na právnu úpravu v CSP, podľa ktorej sa o náhrade trov konania rozhoduje tzv. „dvojfázovo“, čiže najprv len o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP), čo nastalo v danej veci v napadnutom uznesení a proti výroku II. o náhrade trov konania smerovalo aj odvolanie žalovaného, a až následne súd rozhodne o samotnej výške trov konania, pričom oprávnená strana až v 2. fáze má špecifikovať („uplatniť si“) svoje odôvodnené a účelné vynaložené výdavky v súvislosti s uplatnením alebo bránením práva.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému priznal voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uznesenia súdu prvej inštancie v prvom výroku, odvolaním nenapadnutom, sa nedotýka.

6. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie a konštatuje, že odvolacia námietka žalovaného spočívala najmä v nesúlhlase so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil, a z uvedených dôvodov mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vychádzajúc z dikcie zákona § 255 CSP, je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu (ods. 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v druhom odseku daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V danom ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Rozhodovanie o náhrade trov v sporovom konaní podľa § 256 ods. 1 CSP je výnimkou z rozhodovania o náhrade trov konania podľa princípu resp. zásady úspechu/ neúspechu vo veci (§ 255 CSP), keďže v uvádzanom procesnom ustanovení je zakotvená zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie, čo znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán sporu, ktorá zaviniла, že vznikli. Princíp procesného zavinenia sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska a odvolací súd konštatuje, že aplikácia procesného ustanovenia § 256 ods. 1 CSP bola v danom prípade správna.

9. S poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP, odvolací súd konštatuje, že výrok o nároku na náhradu trov konania obsahuje každé rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. O nároku na náhradu trov konania

rozhoduje súd bez návrhu, výrok o trovách konania musí byť súčasťou rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa v konaní úspešná strana svojím výslovným prejavom, nevzbudzujúcim pochybnosti, nároku na náhradu trov konania vzdá.

10. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 20/2024 zo dňa 18.03.2024, v ktorom uviedol: „Súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP), keďže rozhodnutie o trovách konania je súčasťou súdneho procesu. Právo na náhradu trov konania teda vzniká zo zákona a nemožno ho oprávnenej strane nepriznať len preto, lebo si ho neuplatnila. Ani nečinnosť strany pri uplatnení nároku na náhradu trov konania nemožno bez ďalšieho považovať za vzdanie sa nároku na náhradu trov konania ani za nahradzovanie úkonov advokáta súdom.“

11. S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že súd o nároku na náhradu trov konania rozhoduje bez návrhu.

12. Pokiaľ ide o nevyčíslenie trov konania, odvolací súd konštatuje, že CSP neobsahuje ustanovenia o povinnosti vyčísliť trovy konania ako ani právne následky spojené s ich nevyčíslením. Súdu nič nebráni v tom, aby rozhodoval o výške náhrady trov konania, ktoré vyšli najavo, t.j. ktoré sú súčasťou spisu a sú preukázané. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, o ktorých súd nemá vedomosť, nakoľko nevyplývajú zo súdneho spisu, tieto musí strana konania sama iniciatívne preukazovať, avšak nejde o jej povinnosť ale o jej právo. O výške náhrady trov konania súd rozhoduje ex offa bez toho, aby bola ustanovená zákonná povinnosť sporových strán vyčísliť trovy konania.

13. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 624/2022 zo dňa 09.02.2023, v ktorom uviedol: „Ústavný súd sa už vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril k rozhodovaniu o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, keď konštatoval, že z predmetného ustanovenia súdu pred rozhodnutím o výške náhrady trov konania nevyplýva povinnosť vyzývať stranu na vyčíslenie trov konania či predloženie pokladov preukazujúcich ich výšku. Okresný súd má povinnosť vyčísliť tie trovy konania, o ktorých objektívne vie, resp. má povinnosť vyčísliť tie trovy konania, ktorých existencia a výška bola zo spisu v čase rozhodovania jednoznačne zistiteľná (m. m. ,). I. ÚS 483/2022 III. ÚS 191/2020 14. Ústavný súd dopĺňa, že už samotný gramatický výklad § 262 ods. 2 CSP by mal okresný súd viesť k záveru, že je povinnosťou súdu prvej inštancie vyčísliť trovy konania. Inými slovami, má o výške náhrady rozhodnúť ex offa bez toho, aby bola ustanovená zákonná povinnosť sporových strán vyčísliť trovy konania.“

14. S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že zo žiadneho ustanovenia CSP alebo iného právneho predpisu nevyplýva povinnosť špecifikovať svoje výdavky v písomnom podaní, ústnom prednese alebo pri každom procesnom úkone.

15. Odvolací súd nad rámec uvádza, že dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaneého skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva aj z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018. Z uvedeného vyplýva, že súd môže v určitých prípadoch súčasne rozhodnúť o nároku ako aj o výške náhrady trov konania, čo však ale v danom prípade nie je aplikovateľné, nakoľko žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie preukázateľne vznikli.

16. Odvolací súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že podľa právnej úpravy uvedenej v ustanovení § 251 CSP sa za trovy konania považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t. j. v období od začatia konania do jeho skončenia, a to právoplatnosťou rozhodnutia súdu, ktorým sa konanie končí. Náhrada odmeny advokáta sa určuje v zmysle ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška o odmenách advokátov“). Podľa § 13a ods. 1 písm. a), c) Vyhlášky

o odmenách advokátov, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej.

17. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný dňa 13.06.2018 udelil plnomocenstvo právnej zástupkyňi na zastupovanie v prejedávanej veci (č.l. 21 súdneho spisu), ktoré bolo súdu doručené dňa 27.06.2018 spolu s vyjadrením zo dňa 25.06.2018 (č.l. 18 a nasl. súdneho spisu). Predmetným podaním sa žalovaný vyjadril cestou právneho zástupcu k žalobe žalobcov. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ide o úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomne podanie na súd týkajúce sa veci samej – vyjadrenie k žalobe) v zmysle § 13a ods. 1 písm. a), c) Vyhlášky o odmenách advokátov, za ktoré patrí advokátovi odmena. Odvolací súd zdôrazňuje, že uvedené úkony sú súčasťou spisového materiálu, čím boli v konaní dostatočne preukázané, a preto si ich náhradu žalovaný nemusí samostatne uplatniť, resp. vyčíslieť a súd o ich náhrade rozhoduje ex offo.

18. S ohľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v druhom výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V ostatnej časti, t.j. v prvom výroku ponechal uznesenie súdu prvej inštancie nedotknuté, pretože nebolo napadnuté odvolaním.

19. O trovách tohto odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a žalovanému voči žalobcom 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5a/, 5b/ 5c/, 5d/ 5e/, 5f/ 5g/ a 5h/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, nakoľko bol v odvolacom konaní žalovaný plne úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

20. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)